

ЕЛЪРИ КУИН ТРИМАТА ДЕВЕРИ

Част 0 от „Елъри Куин“

Превод от английски: Антон Маронов, 1991

chitanka.info

Преди да умре Големия Дейв, братята Брадърс бяха четирима. А после станаха трима и този ден беше отвратителен за всички тях. Докато ги водеше Големия Дейв, въпросът накъде отиват никога не се поставяше. Щом изчезна неговата ръка-кормило, Арчибалд, Евърит и Чарлтън Брадърс бяха изгубени. Очевидно бе, че рано или късно щяха да изпаднат в неволя. Вдовицата на Големия Дейв се погрижи това да стане по-скоро...

Него ден се провеждаше редовното заседание на ръководството на каменовъглената компания „Четиримата братя“. Вдовицата беше наследила дела на своя мъж и сега седеше в креслото на Големия Дейв. Беше го изпълнила почти цялото — едра, млада жена с дълги крака и много руса коса, с пищно, заоблено тяло.

Нейното присъствие не пречеше на тримата братя... или поне на Арчибалд и Евърит. За Чарлтън беше трудно да се каже каквото и да било, тъй като той притежаваше външност на мумия и вътрешната сила на наниз люти чушки, окачени на зид. Арчибалд, шумен и едър, се забавляваше да наблюдава вдовицата, докато Евърит ѝ се усмихваше по своя си странен начин. Евърит Брадърс се смееше само с устните си, докато очите му оставаха студени.

Но вдовицата не обръщаше внимание нито на Арчибалд, нито на Евърит и като че въобще не слушаше скрибуцащите звуци, които излизаха от устата на Чарлтън Брадърс — председател на заседанието.

Чак докато Чарлтън не каза:

— Ако няма нещо друго, аз бих...

Тогава Дейзи Брадърс отклони поглед от големия портрет на своя съпруг, който висеше над главата на Чарлтън, и рече:

— Има още нещо.

Арчибалд престана да подсмърча, усмивката на Евърит стана почти заинтересувана. Чарлтън повдигна вежди. Спогледаха се, като че беше проговорила масата, около която седяха, а сетне вдигнаха очи към нея.

— При създаването на компанията „Четиримата братя“ всеки от вас, включително и Дейв, е вложил по 25 хиляди долара — каза вдовицата на Големия Дейв. — Всеки от нас е получил по 25 акции. Тоест всяка акция е струвала по хиляда долара. Днес цената им е поне сто пъти по-висока.

— Я виж ти! — извика Арчибалд.

— Да. Да, Дейзи — промърмори Чарлтън и понечи да стане.

Но Евърит, продължавайки да се усмихва, сложи ръка на рамото на своя брат и го задържа.

— След смъртта на Дейв — продължи вдовицата — вие се разпуснахте. Моят чаровен девер Арчибалд например непрекъснато се забавлява с цяла рота красавици. Ти, Евърит, си се отдал на комара, залагаш и на конни състезания. А ти, Чарлтън, изгуби маса пари с борсовите си спекулации. Междувременно вашите жени харчат така, като че от рудниците си вадим диаманти, а не въглища. С една дума, здравата сте затънали и сега правите опити да се измъкнете от кашата, дето сте я забъркали, продавайки част от акциите си.

Братята се развълнуваха, но Дейзи не им обърна внимание. Отвори чантата си и извади от нея лист хартия.

— Арчибалд, големият любовник, е продал девет от своите 25 акции. Евърит, грандиозният мозък: седем бройки. А малкият Наполеон, Чарлтън, десет.

Настана тишина. После изведнъж Чарлтън се разсмя.

— Никога не съм предполагал, че в тази глава има нещо.

Евърит не каза нищо, но усмивката му стана замислена.

— Значи не съм бил сам — продължи Чарлтън, гледайки братята си. — Какво целиш с това, Дейзи?

— В договора, дето сте подписали при основаването на компанията, има една клауза, която би трябвало да попречи на сегашните ви деяния. Ето, ще ви я прочета: „Ако в ръцете на някой от съдружниците са съсредоточени повече от половината акции, той има правото да откупи от останалите техни дялове по първоначалната цена“.

Чарлтън се озъби:

— Е, и? Какво от това? Никой не притежава повече от половината акции. Ти, Дейзи, имаш само една четвърт.

— Грешиш, скъпи ми девере — каза вдовицата, усмихвайки се. — Дяловете, които вие тримата продадохте, купих аз чрез посредник... Твоите десет, Чарлтън, твоите седем, Евърит, и твоите девет, Арчибалд. Или общо двадесет и шест. Като добавим към тях онези 25, които наследих от Дейв, стават петдесет и една, а това значи, че повечето от акциите са в мои ръце.

Вдовицата бръкна отново в чантата си.

— Тук имам три заверени чека. Шестнадесет хиляди долара за акциите, които са останали на Арчибалд, 18 хиляди за твоите, Евърит, и петнадесет хиляди за Чарлтън... Дайте ми акциите!

Когато Арчибалд отново придоби дар слово, гласът му прокълтя като гръмотевица.

— Шестнадесет хиляди? Ти да не си луда? Акциите ми струват сега поне милион и половина!

— Съжалявам, Арчибалд, договорът си е договор.

Чарлтън Брадърс се беше изчервил до ушите.

— Евърит — изстена той, — спомняш ли си такава клауза?

Евърит кимна с глава.

— Но тя да не си мисли...

— Млъкни, Чарлтън! — Арчибалд заобиколи масата и прегърна снаха си. — А защо, скъпа, да не се разберем с добро? Ние те обичаме...

Младата жена се изправи толкова внезапно, че братът красавец едва не се строполи.

— Давам ви и на тримата само седем дни. Достатъчно, за да могат адвокатите ви да ви убедят, че е излишно да го увъртате. Тогава, надявам се, ще бъдете по-сговорчиви.

Прибра отново чековете в чантата и се обърна към вратата.

Но Евърит скокна:

— Може ли само един въпрос, Дейзи?

— Да.

— Защо постъпваш така...?

Дейзи Брадърс се наведе през масата. Лицето ѝ имаше доволен, едва ли не победоносен израз.

— Големия Дейв ме измъкна от бордея, в който всяка вечер правех стриптийз. Той умееше да надушва добрия бизнес. Купи ме за двадесет долара, толкова плати за обезщетение на собственика на локала, и винаги казваше, че аз съм била най-доходната му сделка. Мисля, че имаше право. Донесох му десетте най-честити години в неговия живот. И щях да бъда щастлива, ако не бяхте вие тримата и вашите „грандами“. По начина, по който заедно с жените си се отнасяхте към мен, би могло да се мисли, че Дейв се е оженил за последната никаквица. За вас аз не бях подходяща партия. Работех и не исках да ви посрамвам, но това въобще не ви интересуваше. Ако ме

ругаехте, нямаше да ми бъде толкова тежко, но вашите пиявици с години ме мъчеха най-рафинирано. Отдавна реших, че ще ви отмъстя при първия удобен случай...

Вдовицата на Големия Дейв се изправи задъхана, като че беше тичала. Но когато пак заговори, гласът ѝ беше спокоен:

— След седем дни ви чакам и тримата у дома. Между два и три следобед. С акциите.

* * *

Елъри завари инспектор Куин да стои пред къщата на Дейв Брадърс на Ийст Ривър. Валеше от ранни зори и Елъри прескочи няколко локви, докато стигне до инспектора.

— Много ли се налагаше да дойда, татко? — промърмори Елъри, изтръсквайки водата от шапката си. — И ако толкова съм ти дотрябвал, защо не разреши на таксито да ме докара дотук?

— За да не ми унищожиш следите — каза инспектор Куин. — Освен това мислех, че случаят ще те заинтересува. Много е объркан.

Елъри разглеждаше следите от автомобилни гуми пред входа.

— Кой, кога, как, защо...

— Убийство — отговори инспекторът. — Дейзи Брадърс, бивша стриптийзърка. Убита е днес между два и три следобед, направил го е някой от тримата ѝ девери. Знам историята от нейния адвокат.

Инспекторът разказа на Елъри за компанията, за заседанието от предишната седмица и за решението на вдовицата да купи акциите на другите трима.

— Предполагам, те са се убедили, че съдебното дело би било празно губене на време и ето ти резултата: жената сега лежи прободена с нож в библиотеката си, чековете са още при нея и е толкова мъртва, че повече от това не може да бъде. В къщата е била сама; когато мъжът ѝ починал, освободила цялата прислуга.

— А какви са тези следи, които така ревниво пазиш?

— Тук са идвали три коли, и то една по една — каза инспектор Куин с въздишка. — По следите личи, че става дума за един „Кадилак“, един „Ролс-Ройс“ и един „Шевролет“... даже са пристигнали в този ред. „Кадилакът“ е на Чарлтън, Евърит купил

„Ролс-Ройс“ на старо в Лондон преди три години, а Арчибалд употребявал „Шевролет“ за галантните си приключения. Разговарях и с тримата. Признават, че са били тук между два и три, всеки сам, на интервали от по петнадесет-двадесет минути.

— Друго какво казват?

— Какво ли? Изглежда са се уговорили. Единият е получил задачата да убие снахата и сега другите двама го защитават. Всеки казва, че Дейзи е била мъртва, когато той пристигнал, че се уплашил и побягнал... Искаш ли да видиш покойната?

Гледката не беше приятна. Който и от братята Брадърс да я беше ръгал с ножа за разрязване на книги, взет от бюрото на Големия Дейв, беше го направил с много ожесточеност и без никакъв финес.

— Това какво е? — Елъри внимателно вдигна от пода мъжки шлифер. Предната част на дрехата беше изпоцапана с кръв, а краят на десния ръкав — мокър.

— Намерихме го смотан под онзи фотьойл — каза инспекторът. — Изглежда, тя се е борила за живота си. А за да не го хванат с окървавения шлифер, убиецът го е оставил тук.

— Голяма грешка — каза Елъри.

— Мислиш ли? Не си струва да пребъркваш джобовете; празни са. Най-лошото е, че и тримата братя имали еднакви шлифери, и то — един и същ номер. Всеки обаче отрича, че този шлифер е неговият.

— Но шлиферите на двамата трябва да са си още у тях...

— Не са. И тримата твърдят, че не знаят къде са им шлиферите. Така че и тази следа не води доникъде.

— Не съм съгласен — промърмори Елъри. — Тя ни посочва точно кой от братята е убил Дейзи Брадърс.

— Как?

— Погледни десния ръкав. Защо само долната му част се е намокрила, а другият е съвсем сух? Братята са дошли тук поотделно и по различно време, като всеки е бил сам в колата си. Дъждът вали цял ден. Значи собственикът на този шлифер е карал под дъжда. Когато караш кола в дъждовно време, какво би трябвало да направиш, та да ти се намокри долната част на ръкава?

— Ами да си извадя ръката от прозорчето, за да дам знак за завой. — Инспекторът гледаше сина си развълнувано. — Елъри, на този шлифер е измокрен десният ръкав...

— Точно така. Шофьорът очевидно е давал сигнал с дясната си ръка.

— Но тогава неговата кола има волан от дясната страна!

— Правилно. — Елъри доволно кимна. — „Кадилак“-ът на Чарлтън и „Шевролет“-ът на Арчибалд са американски коли и воланите им са отляво. Но третият автомобил е „Ролс-Ройс“, британско производство. И то „Ролс-Ройс“, купен на старо в Лондон, което значи, че воланът му със сигурност е от дясната страна. Следователно убиецът е собственикът на „Ролс-Ройс“-а — Евърит Брадърс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.